

TÁPPÉNZ

Aki egy orvosnak hazudik, belebetegszik – ebbe a szimpatikus felismerésbe rokkantam bele én is. Fuldokolva nyeltem a vizet literszámra, aztán csukott szemmel hevertem, tetszhalott nyugalomba pólyálva magam, holott szívem szerint, akár egy tablettá, felszívódtam volna a szúrós szagú, sárga nyár unásig ismert kulisszái közt. Hazugságaimat, mint kifogott halakat a horgász, még mindig pontosan, mániákusan tartottam számon, módszeremből azonban az alkímisták kitartásával öltem ki az őszinteséget. Végül nem maradtak működő kifogásaim. Leleteimet lapozgattam, de már nem hozott lázba a felismerés sem, hogy mégis, minden száraz köhögés és az összes átlátszó magyarázat dacára: undorítóan egészséges vagyok. Visszafeküdtem, háromóránként bekaptam egy Algopyrint – legyen valami színe a vizeletemnek.

Csengery Kristóf

A FOTÓS AZ ERŐMŰ KÖRZETÉBE UTAZIK

Nincs menekvés: várakozás az élet.
Egy defektes busz koszos oldalának
dőlsz, guggolva, mint aki épp szaráshoz
készül. A többi

is guggol. Fonnyadt mazsolácska szempár
sorvad álommal teli gödre mélyén,
fénytelen-meddőn. Sehová-tekintet.
Nézd a sok embert:

csüggeteg bábuk. Cigarettavéget
morzsol elsárgult begyű ujjal egyik.
Földre ejti, rá se tapos. A csikk még
füstölög, aztán